

A Győri Ítéltábla a ... felperesnek - a Tóth Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen személyiségi jog védelme iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2017. május 24. napján kelt 7.P.20.399/2016/18/I. számú ítélete ellen az alperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A le nem rótt 48.000,- (Negyvennyolcezer) fellebbezési illeték az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperesi büntetés-végrehajtási intézet hajtotta végre börtön végrehajtási fokozatban a felperes szabadságvesztés büntetését 2015. március 23. napjától 2015. május 18. napjáig folyamatosan, majd 2015. június 8. napjától 2016. május 9. napjáig megszakításokkal (2015. június 8. - június 25., 2015. július 6. - július 12., 2015. október 12. - október 19., 2015. október 26. - november 2., 2015. november 16. - november 30., 2016. január 25. - február 1., 2016. február 29. - március 21., 2016. május 2. - május 9.).

A per tárgyát képező időszakban az alperesi büntetés-végrehajtási intézet telítettsége 130-140 %-os volt. A fogvatartás 148 napos időszakát az alperes három és nyolc személyes zárkákban töltötte. A három személyes zárka alapterülete 10,35 nm, a nyolc személyes zárka alapterülete 21,65 nm volt. E zárkák berendezési tárgyakkal csökkentett egy főre eső hasznos alapterülete teljes létszám betöltése esetén kb. 1 nm. A felperes a fenti fogvatartása során 83 napot töltött olyan zárkában, ahol az egy főre jutó nettó mozgástér nem érte el a 3 nm-t. A börtönbüntetés végrehajtása során a zárkaajtók napközben nyitva voltak, az alperes napi egy óra szabadlevegőn tartózkodást is biztosított a felperesnek.

A zárkák ablakára a külső rács és az ablaktábla közötti felületen sűrű rácsozatú, fúratokkal ellátott vaslemez, úgynevezett kilátásgátló rács került elhelyezésre, melyet a szakigazgatási szerv a fogvatartási szempontból megfelelőnek minősített, azzal szemben a Veszprém Megyei Főügyészség sem emelt kifogást. A kilátásgátló rács csökkentette a zárkákba bejutó természetes fény mennyiségét, emiatt még nyári időszakban is mesterséges fény volt szükséges az íráshoz és olvasáshoz. A zárka ablaka 45 %-os fokban volt nyitható, nyáron a zárka meleg volt, nem volt szellőztethető, télen az ablak mellett hidegebb levegő áramlott be. Az alperes heti két alkalommal biztosított fürdési lehetőséget, de a mosdási lehetőség a zárkában lavór és folyó meleg víz mellett napi rendszerességgel biztosított volt. Az alperes a fogvatartottakat a BVOP szakutasításában

meghatározott normák szerint élelmezte. A zacskózva szállított kenyér a nyári időszakban esetenként penészes volt, de a fogvatartott kifogása esetén az alperes azt kicserélte. A felperes testtömege 2015. március 24. napján 60 kg, 2015. május 18. napján 65 kg volt. A felperes havonta egyszer kaphatott csomagot, ténylegesen fogvatartása alatt két csomagot kapott.

* * *

Felperes keresetében - az embertelen bánásmód tilalmának megsértésére alapítottn - 800.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Arra hivatkozott, hogy 2014. novemberétől 2015. májusáig, majd az azt követő szállítások ideje alatt - összesen mintegy három hónap időtartamban - az alperes olyan kisméretű zárkában helyezte el, ahol a szabad mozgástér 1 nm volt. A 45 fokban nyitható ablakok miatt a zárkák levegőtlenek voltak, a zárka ablakra szerelt kilátásgátló rács akadályozta a természetes fény bejutását, és a levegő mozgását, holott a mesterséges megvilágítás állandó használata károsítja a szemet. Az ablakok szigetelése nem volt megfelelő, emiatt a zárka hideg volt, többször megfázott. Az élelmezés sem mennyiségileg, sem minőségileg nem volt megfelelő, több alkalommal kapott száraz, penészes kenyeret. Súlya 2014. novemberében 70 kg volt, 2015. májusában már csak 50 kg. A fürdés heti két alkalomra történt korlátozása higiéniai problémákat okozott nála. Az, hogy havi egy alkalommal kaphatott csak csomagot, a büntetés-végrehajtási intézetben belüli megélhetését akadályozta.

* * *

Alperes a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy **passzív perbeli legitimációval nem rendelkezik**, a túlsúlyfóltságból eredő jogviszonynak nem lehet alanya, hiszen országosan tapasztalható problémával állunk szemben. A 2013. évi CCXL. törvény 5. §-a (1) bekezdése értelmében a büntetés végrehajtás az állam feladata, az Alaptörvény 15. cikk (1) bekezdése szerint a Kormány a végrehajtó hatalom általános szerve. A büntetés-végrehajtási szervezet törvényes működéséért az 1995. évi CVIII. törvény 3. §-a (1) bekezdése szerint a büntetés végrehajtásért felelős miniszter felel. A BVOP-t és a minisztert az alperestől elkülönült jogok illetik és kötelezettségek terhelik, és az alperesi intézet feladat végrehajtási hiányosságai - ha fenn is állnak - ezen szervek magatartásának tudhatóak be.

A passzív perbeli legitimáción túlmutató körben arra hivatkozott, hogy **csupán 2015. március 23. napjától tartózkodott az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben** a felperes - a korábbi fogvatartásra vonatkozó felperesi állítást vitatta-, **de a tényleges fogvatartás időszakában sem sértette meg a felperes személyiségi jogait.** Önmagában az, hogy egy helyiségben többbe tartózkodnak, mint a jogszabály által lehetővé tett létszám, nem jelenti azt, hogy ez elviselhetetlen, vagy embertelen lenne. A zsúfoltság legfeljebb átmeneti kellemetlenséget okozhatott a felperesnek, de nem érte olyan sérelem, ami nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható. Rámutatott, hogy az elítéltek napközben számos olyan tevékenységet végeznek, mely nem a zárkában zajlik, napi másfél órát szabadlevegőn tartózkodhatnak, munkáltatásban, szállításban vesznek részt, igénybe vehetik az intézet sportolási, művelődési létesítményeit, illetve látogatót fogadhatnak, szabadidős programokban vehetnek részt. A keresetben megjelölt egyéb körülményekkel összefüggésben a felperes által előadott tényállást részben vitatta (kilátásgátló rács, a zárka ablakainak szigetelhetlensége), más részében azt állította, hogy a jogszabályban előírt kötelezettségének eleget tett (fürdés gyakorisága, élelmezés megfelelősége), s utalt arra is, hogy a felperes a fogvatartása alatt a havi egy csomag küldési lehetőséget sem használta ki, összesen kétszer kapott csomagot, így emiatt hátrány nem érte.

Utalt arra is, hogy **a felperes nem élt panaszjogával**, így a rendes jogorvoslati út kimerítésének hiánya, az igényérvényesítés akadályát képezi, panasz hiányában az alperes nem gondolhatta azt, hogy jogsértő magatartást tanúsít.

A zsúfoltság kapcsán előadta, hogy a büntetés-végrehajtási intézet több éve - rajta kívülálló okokból - állandóan túlzsúfolt, az adott fogvatartotti létszám, és a rendelkezésre álló börtönkapacitás olyan objektív helyzetet teremtett, amin változtatni nem képes. A 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 12. §-a (1) bekezdése alapján az elítéltek befogadását nem tagadhatta meg. **Több egyidejű kötelezettsége** - a befogadási és elhelyezési kötelezettség, valamint az elhelyezés minimum standardjának a biztosítása - **kerül egymással szembe**, ezért mérlegelendő, mely kötelezettség teljesítésének elmaradása sérti nagyobb mértékben a személyiségi jogokat, és mikor tölti be legjobban társadalmi rendeltetését a jogszabály. A 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 12. §-a jogszabályi engedélyt ad zsúfoltság esetén is a befogadásra, azt nem rögzíti megtagadási okként, **a jogszabályi engedély pedig magatartása jogellenességét kizárja.**

* * *

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120.000,- Ft sérelemdíjat, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 43.180,- Ft perköltséget, míg az államnak külön felhívás alapján 40.800,- Ft feljegyzett illetéket. Megállapította, hogy 7.200,- Ft feljegyzett kereseti illetéket az állam visel.

Rámutatott, hogy a felperes keresete tartalma szerint **az emberi méltóság, és az egészséghez fűződő személyiségi jogok megsértésére alapított**, a Ptk. 2:52. §-a szerinti **sérelemdíj iránti igény**. A bizonyítási eljárás adatai alapján megállapította, hogy az alperes nem biztosította a felperes számára a jogszabályban előírt mozgásteret, ezzel a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát megsértette, ugyanakkor a felperes által kifogásolt egyéb fogvatartási körülmények személyiségi jogsértést nem valósítottak meg.

A felperes szabadságvesztés büntetése alperesi büntetési-végrehajtási intézményben töltött időszakát az alperes nyilvántartását alapul véve állapította meg, utalva arra, hogy a felperes nem bizonyította, hogy fogvatartása korábban megkezdődött. A fogvatartás ekként meghatározott időszakára tekintettel a felek jogviszonyára nem az alperes által hivatkozott korábbi büntetés végrehajtási jogszabályi rendelkezések, hanem a 2013. évi CXL. törvény - a továbbiakban Bv. tv. - és a 16/2014. (XII.19.) IM rendelet - a továbbiakban Rendelet -szabályai voltak irányadóak.

Alaptalannak minősítette az alperes **passzív perbeli legitimáció** hiányával kapcsolatos érvelését, arra figyelemmel, hogy maga a Bv. tv. 7. §-a (1) bekezdése is úgy definiálja a büntetés-végrehajtási jogviszonyt, hogy az a büntetés végrehajtása alatt a végrehajtásért felelős szerv és az elítélt, illetve az egyéb jogcímen fogvatartott között fennálló jogviszony. Rámutatott, hogy az alperes büntetés végrehajtási jogviszonyból eredő kötelezettségei és a kötelezettségek megszegéséért viselt felelőssége független a büntetés végrehajtás állami feladat jellegétől. Az alperes önálló jogalanyiséga folytán az állam, illetve annak egyes szervei az alperes magatartásáért csak annyiban állnak helyt, amennyiben azt jogszabály kifejezetten így rendeli. A Bv. tv. 2017. január 1. napján hatályba lépett 10/A. §-a ugyan valóban az állam kártalanítási kötelezettségét mondja ki, de ez az alperessel szembeni igényérvényesítést nem zárta ki.

Rámutatott, hogy a büntetés végrehajtási jogviszony jellegéből eredő sajátos jogok és kötelezettségek (Bv. tv. 7. § (2) bekezdés) és ezzel összefüggésben a fogvatartott alapvető jogaira és azok

korlátozására (Bv. tv. 9. § (1) és (2) bekezdés, 83. § (4) és (8) bekezdés, 118. § (1) és (2) bekezdés) vonatkozó rendelkezések mellett és ellenére az emberi méltósághoz való jog sérthetetlen és korlátozhatatlan, annak lényegi tartalma érinthetetlen. Amennyiben az alperes a fogvatartottak elhelyezésére vonatkozó jogszabályi kötelezettségének eleget tesz, és a szabadságvesztés végrehajtására vonatkozó szabályokat betartja, úgy személyiségi jogi sérelem nem valósul meg. A jogszabály részlet rendelkezéseinek megsértése sem valósít meg feltétlenül személyiségi jogsértést, a fogvatartás összes körülményének figyelembevételével dönthető csak el, hogy aránytalan jogkorlátozással a szükségesnél súlyosabb eszköz alkalmazásával hajtotta-e végre a szabadságvesztés büntetést, az alperes és a felperessel szemben megalázó, embertelen bánásmódot alkalmazott-e.

A minimális mozgástér hiányával kapcsolatosan rámutatott, hogy a felperes elhelyezésére a Bv. tv. 122. §-a a) pontja, a Rendelet 120. §-a (1) bekezdése és 121. §-a (1) és (2) bekezdése volt irányadó. A Rendelet 121. §-a (1) bekezdése szerint a zárkában elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy minden elítéltre lehetőleg 6 köbméter légtér, és **legalább 3 nm mozgástér** jusson akként, hogy az utóbbi meghatározása szempontjából a zárka nettó - a berendezés és felszerelési tárgyak által elfoglalt területtel csökkentett - alapterülete a mérvadó.

Kiemelte, hogy a minimális mozgástér korábban meghatározó 6/1996. (XII.12.) IM rendelet 137. §-a (1) bekezdése még csak lehetőség szerint írta elő a 3 nm biztosítását. Az **Alkotmánybíróság 32/2014. (XI.3.) határozatával** e rendelkezést 2015. március 31-i hatállyal megsemmisítette, rámutatva, hogy a Római Egyezmény és az Alaptörvény által is szabályozott embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmából az az absztrakt követelmény vezethető le, hogy a többszemélyes zárkában fogvatartottak részére biztosított élet -, illetve mozgástérnek minden esetben el kell érnie azt a minimális értéket, amely biztosítja számukra az emberi méltósághoz való alapjogok sérelme nélküli elhelyezésüket. Az Alkotmánybíróság az EJEB ítélezési gyakorlatából vezette le a minimális életteret 4 nm-ben meghatározó ajánlást, s azt, hogy amennyiben az életter a 3 nm-t sem éri el - az az egyéb körülményektől függetlenül is - olyan súlyos túlszűfoeltságnak minősül, mely önmagában a Római Egyezmény 3. cikkének sérelmét jelenti. A konkrét esetben a zárkanyilvántartás igazolja, hogy **a felperes számára biztosított mozgástér mindvégig 4 nm alatt volt , 83 napon át pedig 3 nm-t sem érte el.**

Az alperes magatartásának felróhatósága (a kimentés) kapcsán rámutatott, hogy az alperesi büntetés-végrehajtási intézet telítettsége és az alperesi védekezés tartalmának megfelelő Bv. tv. 99. §-a szerinti befogadási kötelezettség sem jelent felhatalmazást a fogvatartottak zsúfolt körülmények mellett történő elhelyezésére. A befogadási kötelezettség, és az elhelyezés minimum standardja valóban egyidőben teljesíthetetlen kötelezettséget róhat az alperesre, azonban az emberi méltóság korlátozhatatlanságából kizárólag az következhet, hogy az annak megsértéséért viselt felelősség alól az alperest a befogadási kötelezettség nem mentesíti. Utalt e körben a Kúria gyakorlatára (Pfv.IV.21.654/2005/11.; Pfv.IV.21.344/2015/6.).

A Ptk. 6:548. §-a (1) bekezdése szerinti felelősség speciális feltételei kapcsán rámutatott, hogy a Bv. tv. 21. §-a (1) bekezdése szerinti panaszjog (mint a konkrét esetben alkalmazatlan jogorvoslati eszköz) kimerítésének elmaradása - az alperes védekezésének tartalmát is alapul véve - nem képezi a felelősség megállapításának akadályát, hiszen azt az alperes is elismerte, hogy a megfelelő mozgástér hányra olyan objektív feltételekből adódott, melyre neki sincs ráhatása. Abszurdnak minősítette az alperes azon hivatkozását, hogy a fogvatartás körülményeivel kapcsolatos panasz hiányában nem volt oka azt gondolni, hogy jogsértő magatartást tanúsít, hiszen - hivatalos tudomása szerint - ebben az időszakban számos kártérítési eljárás és per volt folyamatban már az alperessel

szemben az alapvető jogokat sértő fogvatartási körülmények, különösen a megfelelő mozgástér hiánya miatt. Erre figyelemmel az alperes sem hivatkozhat arra, hogy a felperes panaszának hiányában magatartását alappal gondolhatta jogszerűnek.

A sérelemdíj mértékének meghatározása kapcsán a Ptk. 2:52. §-a (3) bekezdése alapján értékelte a 83 napi zsúfolt elhelyezéssel együtt járó köztudomású pszichés terhelést, a jogsértés jelentős tárgyi súlyát. Ugyanakkor a felróhatóság mértékét az alperes objektív adottságaira figyelemmel csekélynek értékelte. Iránymutatónak tekintette a jelen időszakra még nem alkalmazandó Bv. tv. 10/A. §-a alapján az államtól igényelhető kártalanítás egy napra eső összegét (1.200 - 1.600,- Ft). Mindezeket mérlegelve 83 nap fogvatartása 120.000,- Ft sérelemdíjat tartott a hátrány kompenzálásához szükséges és elégséges összegnek.

* * *

Az ítélet ellen annak részben történő megváltoztatása és a kereset teljes elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Fenntartotta korábbi álláspontját arra vonatkozóan, hogy nem a büntetés-végrehajtási intézet, hanem a Magyar Állam felelőssége állapítható meg az elhelyezéssel kapcsolatos sérelmek miatt. Ezt alátámasztandó kiemelte, hogy Bv.tv. 2017. január 1-jei hatállyal kiegészült a 10/A. és 10/B. §-okkal, melynek értelmében az embertelen körülmények, köztük a zsúfolt elhelyezésben részesülő elítéltek részére kártalanítás jár. A visszamenőleg is alkalmazható jogszabály módosítással a Magyar Állam a büntetés-végrehajtási intézetekben történő zsúfolt elhelyezés miatt felvállalta a felelősségét, így az állam mellett további felelős nem állapítható meg. A kártalanítás fogalmából következően az állam azt is elismerte, hogy az igények alapját képező magatartás nem jogellenes, így a büntetés-végrehajtási intézetek sérelemdíjban nem maraszthatóak.

Az elsőfokú ítéletben felhívott Kúriai döntések nem kötelező érvényűek, figyelmen kívül hagyják az 1995. CVII. Törvény 3.§ (1) bekezdését és számos a korábbi években hasonló tárgyban született ítélettel ellentétesek. A büntetés-végrehajtási intézet csupán a büntetés-végrehajtás egyik elemeként, nem tehető felelőssé az épületek mérete és a fogvatartottak kötelező befogása miatt zsúfolt elhelyezés miatt, hiszen csak a jogkövető állampolgárok jogbiztonságát szem előtt tartva jár el a befogadás során. A köztudomásúan nagy fogvatartotti létszám miatt logisztikailag nem megoldható, hogy - az elkülönítési szabályokat is betartva - minden pillanatban biztosított legyen a jogszabály által előírt férőhely.

A Kúriai sem azt állapította meg, hogy a zsúfoltság miatt a büntetés-végrehajtási intézet a felelős, csupán azt, hogy a fogvatartott közvetlenül a büntetés-végrehajtási intézettel áll jogviszonyban. A fogvatartott ezzel szemben valójában egy komplex büntetés-végrehajtási jogviszonyba kerül, melynek alanya a Magyar Állam, az Igazságügyi Miniszter és a BVOP is, s érthetetlen, hogy miért éppen a jogviszony legutolsó résztvevőjét marasztalja a bíróság. A mérlegelendő szempontok terén is egyoldalú az elsőfokú bíróság okfejtése, mert nem csupán a fogvatartott emberi méltósága áll szemben a büntetés-végrehajtási intézet által kötelezően ellátandó feladattal, hanem a büntetések végrehajtásán keresztül a jogbiztonság követelménye és a tisztas állampolgárok jogvédelme is.

* * *

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Mindenekelőtt arra mutat rá az ítéletábra, hogy a fellebbezést a Pp.256/A.§ (1) bekezdése f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el és a felperesi keresetet részben elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést - fellebbezés hiányában - nem érintette (Pp. 253. § /3/ bekezdés).

A felülbírálattal érintett körben az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges és egyben elégséges körben feltárta, azt helyesen állapította meg, érdemi döntése - annak indokaira is kiterjedően - helytálló, a fellebbezésben foglaltak az elsőfokú ítélet fellebbezett részének megváltoztatására nem adnak alapot. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának megismétlését az ítéletábra szükségtelennek tartja, s kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel tartja szükségesnek az alábbiak kifejtését.

* * *

A passzív perbeli legitimáció kapcsán rámutat arra az ítéletábra, hogy a felperes fogvatartásának időszakában az állam helytállási (kártalanítási) kötelezettségét kimondó jogi szabályozás nem létezett. A fogvatartás végrehajtása kapcsán **az állam vagy annak - az alperesen kívüli - egyéb szervei nem kerültek jogviszonyba a felperessel**, így az alperes feladatát képező tartási körülmények megfelelése vonatkozásában felelősségük sem merülhet fel.

A BH2016.245. számon közzé is tett döntésében - egyébként korábbi gyakorlatával összhangban - a Kúria egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy kivel szemben érvényesíthetők a büntetés-végrehajtási jogviszony keretében a fogvatartottnak okozott sérelemmel összefüggő igények. Ennek háttere az, hogy a rPtk. 28. § /1/ bekezdése értelmében az állam csak, mint a vagyoni jogviszonyok alanya minősült jogi személynek, ezért kizárólag a vagyoni jogi jogviszonyok kapcsán tartozott kártérítési felelősséggel, ilyen minőségben pedig személyiségi jogot nem sértett, kárt nem okozott, és helytállási kötelezettsége csak kivételesen, törvényben meghatározott esetekben állhatott fenn. Lényegét tekintve nem tért el a fenti szabályozástól a Ptk. 3:405. §. /1/ bekezdése sem, melynek értelmében az állam a polgári jogi jogviszonyokban vesz részt jogi személyként. A büntetés-végrehajtás nem polgári jogi jogviszony, annak kapcsán ráadásul az állam nem közvetlenül, hanem a közjogi funkciók ellátására létrejött, önálló jogi személyiséggel bíró szervei útján lép fel, így nem kerül közvetlen jogviszonyba a fogvatartottal.

A fentiekben csak annyiban eredményezett változást a 2016. évi CX. törvénnyel a Bv.tv-be iktatott, az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti kártalanítás intézménye, hogy - törvényi feltételek fennállta esetén - kimondta az állam „kártalanítási” (tartalma szerint valójában kártérítési) kötelezettségét. E rendelkezés azonban a 2016. évi CX. törvény hatályba léptető rendelkezései, illetve a törvény 42. §-a szerinti visszamenőleges igényérvényesítési lehetőség figyelembevétele mellett sem akadályozza a konkrét perben az alperessel szembeni igényérvényesítést.

Helyesen minősítette az elsőfokú bíróság az alperes eljárását személyiségi jogokat sértő, így jogellenes magatartásnak. A konkrét esetben az alperes összességében több hónapos időtartamban 3 m²-es nagyságot el nem érő mozgásteret biztosított a felperes elhelyezése során, ami önmagában az emberi méltóság megsértésére alkalmas jogellenes magatartás. A Kúria már számos döntésében állást foglalt abban a kérdésben, hogy a személyhez fűződő jogokat sérti, ha jogszabályban meghatározott fogvatartási körülményeket az előírt minimális mozgástér biztosításával nem teszik lehetővé a fogvatartott számára (Kúria Pfv.IV.21.654/2015. közzétéve BH2016.240. szám alatt; Pfv.IV.21.778/2010/4.; Pfv.IV.22.372/2011/9.; Pfv.IV.21.344/2015/6.; Pfv.III.20.356/2017/3.; Pfv.IV.22.029/2016/3., Pfv.III.22.056/2016/3.; Pfv.IV.22.222/2016/3.). A Kúria ítélezésének alapja az elsőfokú bíróság által is hivatkozott azon gyakorlat, hogy az Európa Tanács Bizottsága szerint a fogvatartottak számára meghatározható legkisebb mozgástér 4 m², az EJEB pedig túlszűfoltásgá.

tekinti, ha az egy fogvatartottra jutó személyes mozgástér kevesebb, mint 3 m², mely túlszűfolttság egyben az EJEE 3. Cikkében meghatározott tilalomba is ütköző.

Az alperes a személyiség közvetlen védelmét szolgáló jogszabályi kötelezettségnek nem tett eleget, és jogellenes magatartásával a felperesnek személyiségi jogi sérelmet okozott, melyet az sem ellensúlyozott megfelelően, ha a nappali órákban a zárkaajtók nyitva voltak, napi sétára, sportra és művelődésre is volt lehetősége a felperesnek.

Az adminisztratív befogadási kötelezettség és a személyiségi jogok megsértésétől való tartózkodás követelménye együttes teljesíthetlenségében rejlő ellentmondás feloldása jogalkotói és nem jogalkalmazói feladat volt. A befogadási kötelezettségre történő alperesi hivatkozás nem fosztja meg az alperes magatartását annak személyiségi jogokat sértő (emiatt jogellenes) voltától, egyúttal a személyiségi jogsértés szubjektív következménye tekintetében sem kimentési ok.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A másodfokú eljárásban is vesztes alperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült költségeit maga viseli. A felperes oldalán megtérítést igénylő költség nem merült fel.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Győr, 2018. február 27.

. Zámbó Tamás sk. a tanács
elnöke. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró. Ferenczy Tamás
sk. bíró

A kiadmány hitelül
Kiadó: